

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anna Westergaard: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4337; fremsættelsen findes i tidenden sp. 482.)

Lovforslaget sattes til forhandling.

Astrid Skjoldbo: Jeg føler trang til at takke den højtærede socialminister for det forslag, der her er til behandling. Siden 1945 har rigsdagen gentagne gange haft lovforslag til behandling, der vedrører den offentlige støtte til børneforsorgen. Men det har været love af midlertidig karakter, og det er både godt og rigtigt, at der nu skabes fastere rammer omkring det arbejde, der gøres af børneforsorgsinstitutionerne.

Jeg skal ikke komme ind på lovforslagets enkeltheder. Det har den højtærede minister fru Fanny Jensen allerede gjort i fremsættelsestalen, men jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til forskellige områder indenfor lovforslaget.

Forslaget vedrører såvel de forebyggende børneinstitutioner som de egentlige opdragseshjem.

Med hensyn til de forebyggende børneinstitutioner er lovforslaget i det store og hele en videreførelse af loven af 1945, der forhøjede det offentlige tilskud til maksimum 70 pct. Der er egentlig blot den forskel, at kommunerne efter forslaget får pligt til at betale et tilskud på 30 pct., medens dette nu er en frivillig sag for kommunerne. Jeg vil nu tro, at kommunerne ikke vil reagere herimod. Jeg synes, det skal siges, at de fleste større kommuner, og nogle af de små også, har gjort en prisværdig indsats for at skaffe flere og bedre børnehaver og fritidshjem. Det ses bl. a. også af, at antallet af pladser i disse institutioner gennem de sidste 10 år er mere end fordoblet, ja, i København endog tredoblet, men samtidig

er udgifterne steget endnu mere. I København er det således, at medens pladsantallet er tredoblet, er udgiften til dette arbejde ca. fordoblet fra ca. 300 000 kr. til ca. 3 mill. kr. om året.

Men børnetallet er jo som bekendt også steget stærkt, og for at sige det på en anden måde har vi i dag plads til hvert sjette barn i børnehavealderen og til hvert tiende barn i fritidshjemsalderen.

En og anden vil måske mene, at vi nu skal være lidt tilbageholdende i den nærmeste fremtid, så vi ikke opretter flere institutioner, end der under normale forhold vil være brug for. Det er dog min opfattelse, at vi langtfra kan dække et naturligt behov endnu.

Vi foretog indenfor skolevæsenet i København for et par år siden en undersøgelse af, hvor mange af skolebørnenes mødre der havde erhvervsmæssigt arbejde udenfor hjemmet, og det viste sig, at 33 pct. af samtlige mødre var udearbejdende. Tallet var måske snarere lidt større for de mindste klassers vedkommende end for de større. Det samme forhold vil sikkert gøre sig gældende blandt mødre til småbørnene i børnehavealderen, og er det rigtigt, er der jo langt igen, før behovet er dækket. Derfor synes jeg stadig, det er påkrævet at give tilskud til oprettelse af nye institutioner og til ombygning og modernisering af gamle.

I § 127 står anført, at tilskuddet ydes fra den dag, anerkendelsen gives. Det synes jo meget naturligt, men jeg vil alligevel tillade mig at spørge den højtærede socialminister, om det vil sige, at man i praksis kan regne med, at anerkendelsen vil blive givet samtidig med åbningen af institutionen. Planerne skal jo på forhånd godkendes, og lederen skal godkendes, og det kan blive en alvorlig sag rent økonomisk for institutionen, hvis det trækker ud med den offentlige anerkendelse.

Når det offentlige, altså stat og kommune, efterhånden yder så store tilskud, så synes jeg også, det er rimeligt og naturligt, at man i det store og hele søger at komme bort fra, at institutioner drives for lederens regning. Lovforslaget går dog kun ud på at afskaffe denne ejendomsform for de større institutioners vedkommende, og det går ud fra, at 40 børn og derover skal danne grænsen for, om en børneinstitution må være lederejet eller skal overgå til en anden form. Hvorvidt denne grænse er den helt rigtige, er det svært at udtale sig om.

Med hensyn til fritidshjem og fritidsklubber foreslås tilskuddene forhøjet til 80 pct., og dette synes jeg er helt rigtigt. Forældrene